

Anika Redhed

Cappuccino in Curaçao

Reis naar het paradijs?

PERKY PAPER PUBLISHERS • UTRECHT

Copyright © 2020 Anika Redhed
Omslagfoto Andres Hernandez
Omslagontwerp Anika Redhed

ISBN 97 890 829 8475 0
NUR 508

www.anikaredhed.com

"Poko poko."

– iedere eilander

Inhoudsopgave

Foute honden (proloog)	9
Jan de buurman	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Schuurpapier	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Badkleding en andere leugens	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Sorgeloze weg vol zorgen	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
De andere kant van Madurodam	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
De agressieve leguaan	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Ik vertrek	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Tegen de kliffen in	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Bang voor beren op de weg	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Nederlands-Chinees diner	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Van Indonesië naar Meppel	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
De Veluwe in 3D	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Appels in het paradijs	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Je bent niet belangrijk	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Ik ga weg	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Een blauwe vis	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Lady en de 90 vagebonden	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Een geit op brood	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
De boom in	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Kees Kroket	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
De drugs van Curaçao	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Au!	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Acht armen	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Frozen Curaçao	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Schurende souvenirs (epiloog)	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Adressen	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Bronnen	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.

Foute honden (proloog)

'Er zijn twee soorten waar ik niet bij in de buurt wil komen,' zegt Harrie, 'vechthonden en herders.'

We zitten op een terras in Rossland, Canada, en kijken met een kopje cappuccino uit over bergen vol naaldbomen. Naast ons zit een man met zijn hond: een herder groter dan een leeuw.

'Waarom niet?' vraag ik mijn man.

'Herdershonden kun je nooit vertrouwen.'

Tot zes weken geleden hadden we nog nooit van dit dorp gehoord. Nu is het voor drie weken ons thuis.

Er zijn websites waar huiseigenaren oppassers zoeken om voor hun dieren en grondstukken te zorgen. In ruil voor een gratis verblijf moet je planten water geven, de kattenbak leegscheppen of Fikkie uitlaten. Er worden dagelijks advertenties geplaatst van prachtige villa's, boerderijen op berghellingen en tuinen met zwembad die ergens in de wereld op een oppas wachten. Als ik gratis op een mooie plek mag logeren, sta ik open voor paarden, geiten en schildpadden. Voor een mooi huis zou ik zelfs een oppasslang overwegen. Alleen vechthonden doe ik liever niet.

Zo zijn we in Canada terechtgekomen, waar we behalve voor het huis ook voor de planten, een hond en een kat moeten zorgen. Na ons uitstapje naar het Alpine Grind

Coffeehouse gaan we terug naar ons tijdelijke huis en daar lees ik mijn mail. Harrie staat achter het aanrecht lunchbroodjes te smeren en ik zit in een doorgezakte stoel tegenover hem.

'We hebben een aanbod gekregen om op te passen,' zeg ik tegen hem. Soms benaderen eigenaren je rechtstreeks op basis van je profiel.

'Waar?'

'Curaçao.'

Er zit een link bij naar de foto's van het resort waarvoor we zouden moeten zorgen: lichte huisjes met vrolijke kunst aan de muur, een blauw zwembad, een hangmat en een loungehoek tussen de bloesembomen. Ze hebben twee honden. De een is een terriër. De ander een herder.

'Wat vind jij?' vraag ik aan Harrie.

'Doen!'

Het aanbod lijkt te mooi om waar te zijn. We mogen in hun mooiste bungalow logeren en gratis gebruik maken van hun auto. En dat allemaal in ruil voor het voeren van twee honden, vier kippen en het schoonhouden van het zwembad en het terrein.

De klus in Canada leek vanaf ons Nederlandse bankstel geweldig. De advertentie lokte ons met uitzicht op een besneeuwde bergtop. Harrie en ik komen allebei uit de eeuw waarin een beeld meer zei dan duizend woorden, maar die tijden zijn voorbij. Rossland staat vol villa's op berghellingen die over eindeloze groene dennen uitkijken, maar er is één huisje zonder uitzicht. Er staan zo veel bomen vlak omheen dat dat het enige is dat je ziet: takken met bladeren, net als thuis in Utrecht. De 'antieke' en 'vintage' meubelen blijken vooral oude meuk;

er is geen stoel of tafel die niet wiebelt. De hond blijkt gewend te zijn om naast zijn baasje te slapen, op een luchtbed in een ledikant.

We zijn dus geen oppasmaagden meer en maken een lijstje met kritische vragen voor Curaçao. De antwoorden klinken goed. We bellen met de eigenaren en worden alleen maar enthousiaster. Het dichtstbijzijnde strand, op vijf minuutjes rijden, ziet er op de foto's paradijselijk uit. Recensies van betalende gasten zijn zonder uitzondering lovend. Ik bekijk alle foto's van het resort die ik op Google kan vinden en mijn kritisch vermogen wordt steeds verder uitgeschakeld. Ik denk dat het aan de kleur ligt. Het heldere blauw van het zwembad en het turkoois van de baaitjes leggen je hersenen lam.

We nemen de opdracht aan en boeken een ticket.

Half augustus gaan we naar Curaçao.

Maar bij elk zonovergoten blauw plaatje dat door mijn hoofd waart, klinkt een echo op de achtergrond: het is te mooi om waar te zijn.